

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

כב.

עין משפט נר מצוה

קז א מ"י פ"י מהלכות
רוחא הלכה ט סגמ
עקין ע"ז:
קח ב ג מ"י פ"י מהלכות
יסודי המורה ה"א:
קט ד מ"י פ"י מהלכות
טומאת זרעתי ה"א:
סגמ לאון סגמ:
קי ה מ"י פ"ט מהלכות
כלי המקדש ה"י:
קיז ו ט"ז ס"ג פ"ב
הלכה ג:
קיח ז מ"י פ"י מהלכות
פ"ו הלכה ב:
קיט ח מ"י פ"י מהלכות
מלכות הלכה ח:
קכ ט י מ"י פ"ט מהלכות
כללם ה"א:
קכא כ מ"י פ"י מהלכות
סנהדרין הלכה א
סגמ לאון קמח:
קכב ל מ"י פ"ט מהלכות:

אלא הכא במאי עסקינן שביישלו בעצי הקדש. ואס תאמר לילקי משום הויד במעילה בזאורה וי"ל ללח חשיב אלא ללא דאיתנהו בפחות משה פרוטה:

מתקוף לה רב אושעיא וליחשוב נמי משום זורע בנחל איתן. קשה דהשתא (ו) פריך טובא (ט) (ופריך (ל) משני מידי וזריך לומר (ס) דע"כ דתנא תנא ושייר ולעיל קאמר ללא תני תנא שמונה ואת אמרת תנא ושייר שמונה הר"ם (ל) דלמי לעיל דקמיא דאיכא תו מלקות משום י"ט היה לו למנותן בשמים אצל הכא יכול להיות ללא איירי תנא למיחשב כל הני גוויי דזורע בתנא איתן ומוסק את השם: **אמר ליה בגון דאמר שלא אחרוש בין בחור בין ביו"ט.** וקשה דאכתי לימא בללו וכן כדפריך פ"ג דשצעות (דף גז. טז) גבי שלא לזכר נזילה ושמוטה דפריך מי איתא בללו וכן ואלוי י"ל דמשכחת לה בתן כגון עפר תיחוח דלית זה חיוצא מן המורה בלמותה מרישה:

שהרי גוף אחד (ו) ועשאו הכתוב ב' גופים. הקונטרס פירש כגרכסו ור"ת פירש צנין אחר כמין חומר דכתיב ציה כלצי וכאליה שם ב' מינין וצוה הפירוט מיושב הא דלמרי צכורות (דף גז. טז) תלתא לצי ואלי כמיני צו חד לכדכר יחזק וחד לכדרי (י"הושע) ופירוט הקונטרס לא תפרש למיילתייהו והשתא נימא (ו) הא דרצי יחזק ורצי (י"הושע) דהכא (ז) **המנהיג בשור פסולי המוקדשים** דוקה. ודוקה אי מושך השור משוי בגופו אצל בלל המשכה אין לוקה בהנהגה דאס לן כן לעולם לא יוכלו להנהיג שור פסולי המוקדשים ממקום אחר (ז) הא

הוא **ועומד מחר סיני הוא א"ל כגון דאמר שבועה שלא אחרוש בין בחול בין ביו"ט דמגו דחלה עליה שבועה בחול חלה עליה נמי ביו"ט** (מדי דאיתיה בשאיילה לא קתני ולא (ז) והרי הקדש בבכור והרי נזיר בנייר בשמשון נזיר שמשון בר אישמויי למתים הוא אלא תנא איסור כולל לית ליה אמר רבי הושעיא (ז) המרביע שור פסולי המוקדשים לוקה שנים אמר רבי יצחק (ז) המנהיג בשור פסולי המוקדשים לוקה שהרי גוף אחד הוא ועשאו הכתוב כשני גופים: **מתני'** ככמה מלקין אותו ארבעים חסר אחת שנא' (ז) במספר ארבעים מנין (ז) שהוא סמוך לארבעים ר' יהודה אומר ארבעים שלימות הוא לוקה והיכן הוא לוקה את היתירה בין כתפיו (ז) אין אומדין אותו אלא במכות ראויות להשתלש אמדוהו לקבל ארבעים ולוקה מקצת ואמרו

המוקדשין. שפדה אפילו על מינו לוקה שהרי גוף אחד (ז) ועשאו הכתוב שני גופין דמורת חולין ומורת קדשים יש עליו מורת חולין שמונת בארבעה מחוץ לפתח אהל מועד כאלו לא הוקדש מעולם ומורת קדשים שאסור בגיזה ועבודה כדלמרינן בספרי (ראה י"ט טו) צכל אות פכשן תוצח ואלתל צשר (דברים יב) צמה הכתוב מדבר אס צצשר תאוה הרי כבר אמור כי ירמיח' ה' אלהיך את גבולך וגו' כי תאוה נפסק וגו' אס בארבעה קדשים הרי כבר אמור כי אס צצמקוס וגו' אס תעלה וגו' הא אין הכתוב מדבר אלא בפסולי המוקדשין שפדו תוצח ולא גיזה דאסור בגיזה ועבודה צשר ולא חלצ ואלתל ולא ללכצן ולא להלכך אסור להרביעו אפי' עם מינו משום כלאים שמרביע חולין על קדשים על חולין וכן צמנהיג אפילו מנהיג עם מינו ואפילו מנהיג צפני עצמו חולין וקדשים הוא ומייצ משום כלאים דמרישה דהוא עצמו כלאים שעשאו הכתוב שני גופין. ולא שמעתי ראייה מנלן דחולין וקדשים כלאים זה צוה ודבר תימנה הוא: **מתני'** שאמר צמספר ארבעים והפילו השופט והכחו לפניו כדי רשעתו צמספר (דברים טז) וסמין ליה ארבעים יכנו ודרשינן כמאן דכתיב צמספר ארבעים מנין שהוא סוכס את הארבעים דמפרש צגמ' דמדלח כתיב יכנו ארבעים צמספר אלא צמספר ארבעים יכנו שמעינן דהכי קאמר מנין הסוכס הארבעים חשבון המשלים סוכס של ארבעים שגורס לקרות אחריו ארבעים והיינו שלשים ותשע: **ראויוס להשפוט.** צממרל מפרש: ואמרו

משום הצערה. דאי הוה איהו מצעיר וחצירו מצשל הוה מריווהו חייצין דמצעיר ומצשל אצות מלאכות אלמא מייחייב משום יו"ט שמים הצערה ובישול: ה"ג ואס איתא (ז) הצערה לא לייחייב דהא איחייב ליה משום מצשל: **גיד הנשה של נזילה.** דלוקה חף משום נזילה שאכל:

שגש על בישולו. בישול צשר צחלצ ובישול שלא לצורך יו"ט והצערה שלא לצורך ושמים על אכילתו אכילת גיד ואכילת צשר צחלצ. ואס איתא דמפקת הצערה ומעילת אכילת נזילה הו' איסור ג' על אכילתו: **ואזהרה עלי הקדש מהכא.** ואשריהס תשרפון צאש לא תעשון כן לה' אלהיכם: **השמר צנגע הצרעם.** ואמרינן (שבת דף קנ"ג.) כקוצן צהרתו הכתוב מדבר והשמר הוא לא תעשה: **יילקי נמי.** כגון שהיו כלי מחרשה מעלי אשירה: **קוץ אילנות עוצום.** צהליכמו: מי קא חייילא עליה. הא הוה ליה מצבע שלא יצטל המצוה ונפקא לן מלהרע או להיטיב צצצעות (דף טז. ה.) דאין זו צצצעה: **מיגו דחייילא עליה צצצעה נז'.** היינו איסור כולל. ואיסור מוסקי כגון צצמתיכה עצמה נוסף איסור כגון אילו נוסף על היו"ט איסור ע"י צצצעה זו וה"ל מוסקי דומיא דאשת איש ונעשית חמותו דמוסק הוא דמעיקרא קיימא ליה צצמק והשתא קיימא ליה (ז) צצקילה א"י חלצ דנותר מעיקרא קאי עליה צצאיסור חלצ והשתא אימוסף עליה איסור נזכר. ואיסור כולל היינו שאין איסור נוסף על החתיכה אלא כולל אחרים צצאיסורל כגון שנשא אצות חמות דמיגו דמימסר צצכלוה אצמותא איסור נמי צצממותו משום אצות אשה אי נמי כגון חמותו ונעשית אשת איש דמיגו דכייילא כולי עלמא צצאיסור אשת איש (ז) כללה נמי לדרייה לחייצו שמים: **צגנוי שמשון.** ע"י מלאך קיבל נזירות עליו דההוא אין לו שאלה דלזוי שלמעלה הוא: **נזיר שמשון צר עמויי למתים הוא.** כלום חסור הוא לעיננו למתים אדס שמונת נזירותו ע"י מלאך הא אמרינן צצמס' נזיר (דף טז. ד) שמשון הוצר ליטמא למתים וצצוי לאפוקי מהאי קרא(ז) ויך תאה ותמשים (ז) וגו' ופריך ליה אימא דשיניהו גוססין אלא גמרל. ואית דמפרשי נזיר שמשון נזיר מן הצטן וקשיא לן ההיא נמי שהיא איתיה שיהא אצוי יכול לישאל עליו ואפילו מת אצוי צצאלה מיהא הוה ההיא שעתא: **המרביע שור פסולי**

גליון הש"ס
רש"י ד"ה מינו דחייילא וכו' בללה נמי לדרייה לדרייה [למייבה] כ"ל צ' משו י"ב מ"י ח"י צ' תוס' ד"ה מתקוף וכו' דלא דמי. ע"י זה מצינו לך ע"ב ח"ס ד"ה וללך:

הגהות הב"ח
(א) גמ' משום הצערה לא ליחייב דהא: (ב) רש"י ד"ה ה"ג ואס איתא. י"ב לומר דל"ג אהצורה לא לייחייב הואיל דחזו ליה לנצרכו כדגס צצפסרי וצפי' אלו עבדין הוא דבכתיב ליה וע"ש דף טז ע"ב: (ג) ד"ה איהו המרביע וכו' גוף אחד הוא ועשאו (ד) תוס' ד"ה מתקוף וכו' דהשתא דפריך טובא כפריך. י"ב כולמר א"כ קשה מלי קא משני עובדי י"ל דתלמודא ק"ל עובדי אשייתא דתנא ושייר כו': (ה) בא"ד וזריך לומר ע"כ וכו' ולעיל קאמר א"ל מי תנא שמה וכו' ללא דמי דלעיל קתני שמה ומני י"ט. י"ב ו"ע מ"ג'ס הוסיף ר"פ דיימות דף ג ופ"ק דקדושין דף ט (ז) ד"ה שהרי גוף א' הוא ועשאו וכו' כדכרסמו. י"ב כולמר כפי שיטתו דלמעלה דפסולי המוקדשין אס ע"י גופין דמקדש קדשים ומקדשו חולין כמו שפ"י בחולין דף קטו ע"ב: (ז) בא"ד נימא דהוה דרי יתקן:

מוסף רש"י
משום הבערה. מלאה לצורך. הצערה מלאה לעמיה ובישול מלאה לעמיו (פסחים טז.) גיד הנשה של נזילה. לוקה על אכילתו משום נזילה (שם.) שמים על אכילתו. אולכ גיד ואלכ צשר צחלצ. ושלש על בשורלו. משום הצערה ויו"ט ומשום בישול דיו"ט ומשום מצשל נזילה אפילו בחול (שם.) דאיתיה בשאיילה. לחס למהי האיסור (שבועות כד.) והרי הקדש. שגה ע"י נזל נדריס יש להס שאלה (שם.) ראויות להשתלש. כגון י"ח או כ"א או כ"ב, שהיו מניין אותו שמי ידות מאחריו ואסת מלפניו ומקרא יליפין לה (ברכות יא.).

1. ולא ידבק בידך מאיזהו מן החרם למען ישוב; מ"הרזן אפ"ו ונתן ק"ך ודממים ורחמק וזרביך; באשר נשבע בדברים י"ח
2. ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמורה שקצן תשקצו ונתעב תתעבנו ית"רם דהוא: דברים ז כו
3. ונתעבצו את מנחותם וישברתם את מצבתם ואשריהם תשרפון באש ופסולי אלהיהם תגדעון ואבדתם את שקם מן תפקום ההוא:
4. לא תעשון כן לז"ך אלהיכם: דברים יד כ
5. והודודו וקצי העירי הדוא את העגלה אל נחל איתן אשר לא יעבד בו ולא יזרע ויערפו שם את העגלה בנחל: דברים כא ד
6. השמר צנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות בכל אשר יורו אתכם הבהנים הלקים באשר צציתם ושמור לעשות: דברים כח כ
7. בטבעת האין ידיו תבדירם לא יסרו ממנו: שמות כה טו
8. ויךכסו את החשן משבעתו ואל טבעת האפרו בפחיל תכלת לדיות על חשב האפרו ולא יזח החשן מעל האפרו: שמות כה כה
9. כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנחך עליו גרון בי ממנו תאכל ואחר לא תברת פי האדם עץ השדה לבא מפקין בפצור: דברים כ ט
10. ויהי אם כן הבת דרשע והפילו השפט והבדו לפניו כדי רשעתו במספר: ארבעים יבנו לא יסוף כן יסיף להבחו על אלה מבה רבך ונקלה אדריך לעיניך: דברים כח ב-ג